



F E N Y V E S I O T T Ó

## Chlorophylle és Minimum

Antracit egy ócska teáskannában  
töltötte életfogytiglani börtönbüntetését.  
Végre béke honolt az egész vidéken.  
Olykor elégedett kukorékolás hallatszott  
a baromfiól felől, valaki épp jól végezte dolgát.  
Képregény volt az élet: Chlorophylle és Minimum.  
Az idő kerek volt, tiktakolt és  
vadul forgott körbe-körbe.

Képregény volt az élet.  
Még nem ismertem a betűket, ezért  
anyámnak minden csütörtök délelőtt  
Buksit kellett olvasnia, fennhangon:  
Vakarcsot és Pöttömkét  
(Chlorophylle et Minimum),  
Clifton ezredes nyomozásait,  
Valiant herceg szerelmi életét és  
a vikingekkel vívott csatáit,  
a Fehér lovas, Davy Crockett (ezredes)  
és Jerry Spring (a magányos cowboy) kalandjait.  
Csupa rettenhetetlen, bátor főhős,  
mindig győzött az igazság  
vagy Ucsa, a partizán.

Képregény volt az élet.  
Fülünkben, szemünkben peregtek  
a képek, a szóbuborékok, az akciók.  
Pattogtak a golyók. Szólt a „mitraljez”.  
Fából kardokat, puskákat faragtunk.  
Nem szólt senki, ha olykor  
rossz társaságba keveredtünk.  
Elbűvölten néztük a rajzokat, silabizáltuk  
a képregények buborékjait, felhőcskéit,  
mohón faltuk a szavakat, mondatokat,  
kézen és fejen állva ismételtgettük,  
mit mondtak a szereplők.

Képregények, újságok tömkelege: Buksi,  
Kekcec, Panorama, Crtani romani,  
gazdag választék: Alan Ford, Rip Kirby,  
Talraesett Tom és a Dalton fivérek,  
Flash Gordon illetve az ufók.  
Hittünk a földönkívüli életben, a csillagközi utazásban,  
csupa készség, csupa ígéret volt minden.  
Az élet állandóan bugyborékol,  
valaki mindig beszélt, fecsegett,  
lökte a közhelyeket, szaporodtak a buborékok,  
szaporodtak a rések és repedések.  
WOOOOWWW!

Végre béke honolt az egész vidéken,  
Antracit egy ócska teáskannában töltötte  
életfogytiglani börtönbüntetését.  
Képregény volt az élet.  
Fekete-fehér képregény.  
Naivak és taknyosak voltunk,  
télen-nyáron folyt az orrunk,  
utáltuk a rizsát és a tejbegrízt.  
Vitacitrolt ittunk kávéskanálból.  
Mufurcnak és Bobinak hívtuk a kutyánkat,  
apám vasat hajlított, anyám  
meg egy Singeren varrt rendületlenül.  
Az idő kerek volt, tiktakolt és  
vadul forgott körbe-körbe.  
Még nem volt tévé,  
csak rádió, de az szólt rendesen:  
híradó, szív-küldi, faluműsor,  
szombat esti vidámest,  
zenés találka, slágerparti,  
Rock Around The Clock.  
Bakurek Mísike volt a legjobb barátom.  
Elbűvölve néztük a rajzokat,  
silabizáltuk a képregények felhőcskéit,  
kézen és fejen állva is olvastunk,  
faltuk a szavakat, mondatokat.

A rémálmok az őket megillető helyre kerültek.  
Antracit egy ócska teáskannában  
töltötte életfogytiglani börtönbüntetését.  
Vajon hány évesek lehettünk?  
Vakon hittünk az életben és az ufókban.  
Szerettük az elkerülhetetlent, a véletleneket,  
a guráblit, a jó, sűrű krumplilevest, no, meg a sóletot  
(Balassa nagymamám főzte a legjobbat).  
És volt még valami: apám, miután  
a vasárnapi húslevesben főtt  
csirkék, tyúkok és kakasok fejről  
leszopogatta a bőrt és a cafatokat,  
a csupasz koponyákat gondosan kettémetszette,  
kiszedte belőlük az agyvelőt és átnyújtotta nekem.  
Ez volt a legkedvesebb mozdulata irányomban,  
egész életében durva volt, mint a pokróc,  
soha semmi meghatódás, elérékenyülés.  
Viszont a csirkék, tyúkok és kakasok remegő agyveleje,  
a földkerekség legfinomabb étkének tűnt.  
Az a szertartásba illő mozdulat nekem  
a vasárnap déli ebéd csúcspontja volt.

Antracit egy ócska teáskannában töltötte  
életfogytiglani börtönbüntetését.  
A rémálmok az őket megillető helyre kerültek.  
Dzsogánovity volt a párttitkár.  
A topolyai ipartestületben a vegyeskórus  
a Petőfi Brigád hőstetteiről énekelt.  
Megengedett hangnem: a-moll, b-dúr stb.  
Kétpofára kanalztuk a Vitacitrolt.  
A Buksit állítólag a Jugoszláv Harcos Szövetség  
szüntette meg, mert a fiatalokat nem nevelte  
kommunista hazafiságra.  
Ott akkor véget ért a magyar képregény-világ.  
Valiant herceg elfelejtett magyarul.  
Szerbhorvátul minden mehetett tovább.  
Előkerültek a szótárak, és tovább  
faltam a képregényeket:  
uuuh! Moja draga puši na lomači.  
Put u pakao – treba da se asfaltira!

Keményen peregetek a hatvanas évek,  
szánsájn és minden veri gud.  
Kinőttem a „pisis” gyerekkorból,  
elköltöztünk egy másik topolyai házba,  
félgett kincseim, a Buksik és a  
képregények a padlásra kerültek.  
Évekig fent szunyókált Jerry Spring,  
Clifton ezredes és Valiant herceg  
a kémény mellett, horogfák  
és gerendák tőszomszédságában.  
Inkább fociztam, büntetőket rúgtam,  
mert három kornerért tizenegyes járt,  
a lányok is egyre szebbek lettek,  
és sokszor elmaradtam a leckével,  
talán még intót is kaptam.  
Apám egyszer úgy berúgott, hogy  
bosszúból elégette az összes Buksimat.  
Gyermekkorom egy szempillantás alatt ellobbant.  
Nem mertem tiltakozni, sírni és toporzékolni se,  
cserben hagytam képregény-hőseimet,  
gyáva és gyenge voltam, mint Vakarcs  
és Pöttömke (Chlorophylle et Minimum).  
Bezárkóztam egy ócska teáskannába,  
mert kezdett megérni bennem a gondolat,  
hogy az ember nem méltó az életre,  
hiszen ha az élet felett hatalmat nyer,  
úgyis tönkreteszi.